



Het maakt de regering niet uit!
Voor de aanschaf van een nieuw agressief wapensysteem gelden objectieve criteria:
het moet een Amerikaans vliegtuig zijn
en
het toestel moet JSF heten



Nu ook de jongeren weg bij RST?
Een gezamenlijk *nee* dient het belang van *alle* havenwerkers

Bezoekadres:
 Cronjéstraat 41
 Rotterdam-Zuid
 Zondags 14.00-16.00 uur
 Email: devolledading@rodemorgen.nl
 Kijk op: www.rodemorgen.nl
Steunbijdragen:
 postbank 4428359

Neem een
 abonnement op
 de *Rode Morgen*

Wil je eens in de vier weken
 lezen over de klassenstrijd in
 Nederland en andere landen?
 Dat kan!

- Vul onderstaande bon in:
- 0 proefabonnement
 (drie nummers gratis)
 - 0 jaarabonnement € 6,80
 - 0 steunabo €11,35

Naam
Adres
Plaats
Bedrijf

**Invullen, uitknippen en opsturen naar: Rode Morgen,
 Postbus 51245
 3007 GE Rotterdam**



Op 17 februari kregen ongeveer 80 jongeren bij RST te horen dat hun jaarcontract niet verlengd zal worden. Januari volgend jaar moet de laatste het bedrijf verlaten. Weg werk, weg uitzicht op een vaste baan, weg toekomst. Een mooie bezuiniging voor RST, een harde klap voor de jongeren. De meesten werken pas één of enkele jaren. Dus krijgen ze maar een maand WW-uitkering per gewerkt jaar en komen dan al snel in de bijstand. Een collega die we spraken krijgt binnenkort een kind en had net een huis gekocht. Een andere collega zei tegen zijn

baas dat hij zich vaak extra ingezet had voor het bedrijf met overwerk en zo. Het koude antwoord was: 'je contract is gewoon een zakelijke overeenkomst'. De RST stuurde eerder al acht gedetacheerde SHB-ers weg.

Krachtsverhoudingen beslist
 De directie zegt dat het schrappen van banen onvermijdelijk is: "Door de crisis hebben we 30 tot 35 procent minder lading". Er komen minder schepen en de lege containers stapelen zich op. Daarom denken veel jongeren dat hun ontslag onvermijdelijk



is. Het lijkt zo logisch. Maar hier helpt de baas alleen zichzelf, alleen de belangen van de aandeelhouders tellen. Ontslagen zijn alleen onvermijdelijk als de havenarbeiders *hun eigen* belangen uit het oog verliezen, en de praatjes van de bedrijfseigenaren voor waar aannemen. Uiteindelijk tellen alleen de krachtsverhoudingen: wie zet z'n belangen door – de bazen of de arbeiders.

Onvermijdelijk is alleen de overproductiecrisis die het kapitalisme treft. Het winststreven en het opvoeren van de productiviteit - van de uitbuiting - leiden onvermijdelijk tot een tekort aan koopkracht. Dat is de oorzaak van de crisis, deze keer ingeleid door een krediet- en speculatiecrisis. Maar het kapitalisme brengt steeds crisissen voort. Door het drukken van de lonen en uitkeringen en het opvoeren van de uitbuiting is er keer op keer te weinig koopkracht voor de spullen die de arbeiders zelf produceren. Crises in 1981, in 1991, in 2001 en nu deze in 2009. De ondernemers en hun regering proberen de gevolgen altijd af te wentelen op de werkende mensen. Of dit lukt, hangt af van de werkers. Zij kunnen zich niet neerleggen bij het 'onvermijdelijke', dat betekent jezelf en je kinderen tot werkloos-

heid en verlies van inkomen veroordelen. Het alternatief is je organiseren, om te knokken voor iedere baan en je niet te laten wegpoetsen.

Dit geldt ook voor de 80 en de andere 240 RST-ers. De klap kwam hard aan en die dreunt nu nog door. Ieder verwerkt het op zijn eigen manier en ieder piekert over zijn eigen toekomst. Dat is begrijpelijk, maar het lost niets op. Als het blijft bij 'ieder-voor-zich', dan wordt het gevoel van machteloosheid versterkt. Dat wordt ons al genoeg aangepraat, door de bazen en door de rechtse vakbondsleiding, die benadrukken dat er 'juridisch niets aan te doen' is. Nee, collega's kunnen alleen zelf de situatie veranderen en elkaar moed geven. De problemen met elkaar bespreken, geeft kracht. Samen kom je op nieuwe ideeën. Alleen durf je niets, samen kunnen we alles bereiken.

Eenheid en kracht moet je opbouwen

Als de ene collega neerslachtig zegt: *'we staan met de rug tegen de muur'*, dan zal een andere collega antwoorden: *'als we daar blijven staan, dan zijn we verloren. Als we samen knokken kunnen we winnen'*. We moeten vechten voor iedere baan en we moeten met

breiding naar collega's van andere bedrijven. Over de grenzen van het bedrijf heen, over de grenzen van de sector heen, zonedig internationaal. Alleen gezamenlijk kan voldoende kracht ontplooit worden om aan het kapitaal en de regering eisen te stellen. De strijd mag niet geïsoleerd worden, een gevecht tegen de curator is zonder veel perspectief.

De juiste lessen trekken

Het resultaat is precies wat de bedrijven wilden en de lessen zijn hard. Het links reformisme van de bondsbestuurders heeft zijn ondeugdelijkheid bewezen. Acties moeten zelfstandig, in strijd met het reformisme van de vakbondstop worden gevoerd. De actieleiding moet democratisch worden gekozen. Over acties en eisen moet worden gediscussieerd en democratisch worden besloten. Kortom het echte vakbondswerk. De ontwikkelingen in de haven staan niet stil. De uitzendkrachten zitten thuis en links en rechts worden de jaar-



contracten niet verlengd. Bij RSC worden ruim 80 jaarcontracten niet verlengd. Dat kan niet worden getolereerd. Zo belanden nog meer collega's in de WW. De havenbedrijven zullen de voordelen van de WW-pool zoveel mogelijk uitmelken. Het is zaak heldere eisen te formuleren, gebaseerd op de belangen van alle havenarbeiders:

Dertig uren werkweek met behoud van loon!
Geen flexibele contracten maar vaste banen!
Gelijk loon voor gelijk werk – voor jong en oud – voor vast en inhuur!

een beroep gedaan kunnen worden op de solidariteit van de andere havenarbeiders. Arbeiders bij APMT, P&O NSF, ITR en Uniport hebben met korte werkonderbrekingen hun solidariteit al getoond. Dat is ook logisch, want met een WW-pool bij de hand, staan de arbeidsvoorwaarden van alle havenarbeiders onder druk. Met het doordrukken van de invoering van de WW-pool zijn de belangen van *alle* havenarbeiders, jong en oud, inhuur en vast geschaad.

Een andere weg

Acties van SHB-ers waren op gang gekomen. Dagelijks werd verzameld voor het SHB-kantoor en vandaaruit werden gedurende drie weken steeds acties ondernomen: demonstraties op allerlei plekken, blokkades, acties richting bedrijven enzovoort. Op donderdag 12 februari stonden er 100 man op de stoep van het gebouw waar over de toekomst van de SHB-ers werd onderhandeld. In pamfletten werden vaste banen en een gegarandeerd loon geëist. De onderhandelingsdelegatie vroeg de actievoerders om te stoppen met acties, dat zou het verstandigst zijn. Zo kreeg het bondsbestuur uiteindelijk de handen vrij om een slecht akkoord te sluiten.

Democratische, zelfstandige actiecomités

Dit was voorlopig het sluitstuk van jaren van links reformisme van de bondsbestuurders. Links omdat het zich bedient van radicale taal. Het spreekt over acties voor de belangen van de arbeiders en de macht van bond. Maar het is reformistisch omdat het uiteindelijk slechts vraagt wat de bazen willen geven. Omdat het bedelt bij de bazen om een sociale opstelling of verantwoord gedrag. Omdat er altijd een smoes is om geen effectieve acties, gericht tegen de belangen van de bedrijven te organiseren.

Aan de acties van de SHB-ers zaten ook gebreken. De acties waren onvoldoende democratisch georganiseerd. Er was geen gekozen actieleiding, er werd niet na discussie over de acties en eisen besloten. Zo konden zonder discussie en stemming de acties ook weer worden afgebroken - en bleef over het doel van de acties vaak onduidelijkheid bestaan. Alleen met zelfstandige en democratisch georganiseerde strijd kunnen in de crisis resultaten worden geboekt.

Een tweede gebrek is dat er onvoldoende activiteit naar de collega's in de haven is geweest. Succesvolle arbeidersstrijd in de crisis vereist uit-

elkaar praten over de beste aanpak. Samen sta je sterk. RST-ers kunnen makkelijk contact leggen met collega's van ECT. Met alle bedrijven in de haven is contact en eenheid gewenst. Overal in de haven worden contracten niet verlengd en vallen ontslagen of worden verslechtingen voorbereid. Niemand wil terug naar de tijd dat je moest bedelen om een baantje. Voor een betere toekomst hebben arbeiders vakbonden opgericht. Dat was toen een groot gevecht. Die strijd moet ook nu weer gevoerd worden. In de hoofden en op de werkvloer. Kunnen we toelaten dat ondernemers vrij beschikken of de jongeren een toekomst in de haven hebben, ja of nee? Moeten we onze toekomst in de han-

den leggen van bedrijven, die in hun onderlinge concurrentie alles kapot maken, om hun winst te vergroten? Daartegen moeten we ons organiseren, lid worden van de vakbond. Oppositie voeren tegen de vakbondstop, die zegt dat ontslagen onvermijdelijk zijn voor het bedrijf en in het belang van de banen van de vaste collega's. Dat is verdeel en heers.

Jong en oud, vasten en contractanten of inhuur moeten samen vechten voor het behoud van alle banen, ten koste van de winsten van de bedrijven.

Een 30-urige week met behoud van loon is de juiste eis, om te strijden voor werk voor allemaal!

DEMO tegen regeringsplannen

De FNV organiseert op vrijdag 13 maart een demonstratie op het Plein in Den Haag, aanvang 11.00 uur tegen de crisismaatregelen van de regering

Kijk op fnv.yoursurvey.nl/115 voor gratis busvervoer.

SHB failliet:

Weg is ook het sprookje van de 'sociaal voelende' Havenondernemer

Veel bedrijven gebruiken de crisis om oude plannen te realiseren. In de haven is dat niet anders. De havenbedrijven wilden al jaren toe naar een systeem van goedkope en rechteloze inhuur. De verplichting om bij drukte eerst de arbeidspool SHB in te huren, en vervolgens andere door de bond erkende derden, was ze al jaren een doorn in het oog. Kunnen kiezen uit een reservoir van werkloze havenarbeiders – dat is het ideaal. Zo maak je havenarbeiders tot concurrenten van elkaar. Zo kan je havenarbeid inhuren tegen de laagste prijs. Met het faillissement van de SHB zijn deze plannen keihard doorgedrukt. De nieuwe constructie lijkt wel een vingeroefening voor een nieuw landelijk sociaal akkoord – compleet met een mobiliteitscentrum en een banenpool.

Loze beloften

Inhuurbedrijf Matrans start de oude SHB door onder de nieuwe naam RPS, *Rotterdam Port Services*. Er waren ongeveer 450 SHB-ers. De 40 man van kantoor komen niet bij RPS in dienst. Ook bestaat er een lijst met 70 SHB-ers, die niet productief genoeg zouden zijn om bij RPS in dienst te treden. Deze 110 collega's zullen door een mobiliteitscentrum geholpen worden bij het zoeken naar een nieuwe baan. Het mobiliteitscentrum zal gerund worden door een commercieel bedrijf dat van RPS tweehonderdduizend euro ontvangt en verder nog een beroep zal doen op de subsidiepot. Dat deze SHB-ers aan een nieuwe baan worden geholpen, zal spoedig een loze belofte blijken. Het mobiliteitscentrum is een manier om goedkoop 110 man te lozen. De 44 man die



in dit jaar in het prepensioen (de Stivu) zouden gaan, die vissen achter net. Ze komen niet bij RPS in dienst en hebben geen uitzicht op een Stivu-uitkering. Ook voor deze collega's is er een loze belofte: bondsbestuurders en RPS 'gaan hun best doen' ze alsnog in de Stivu te krijgen.

Blijft over: WW-pool

Tenslotte blijven er 300 collega's over, die een uitzendovereenkomst met RPS aangeboden krijgen: dezelfde banenpool waarover nu in Den Haag wordt gesproken. Wie de uitzendovereenkomst tekent, die komt in de WW en kan zich aanbieden voor werk. Als ze werken, krijgen ze het gebruikelijke havenloon. Naarmate de financiële zorgen in de groep groeien, zal de concurrentie om te werk gesteld te worden ook toenemen. De druk om op rottijden te werken en om zonder protest te doen wat de baas verlangt, zal toenemen. Voor de pendelaars is geen vervoer geregeld. Pendelaars die niet over een eigen

auto beschikken, kunnen het dus wel vergeten. Ook deze groep krijgt een loze belofte: als de crisis over is, dan wordt bekeken of je een vast contract krijgt.

Dat tijdens crisis niets haalbaar is, stoelt niet op de feiten

Op de vakbondsvergadering waar deze afspraken als volgend feiten werden gepresenteerd, werd vanachter de tafel gezegd dat meer niet haalbaar was en dat vanwege de economische crisis machtsvorming voor een beter akkoord een illusie is. Een staaltje nederlaagpolitiek waar de werkende mensen in de crisis zich tegen zullen moeten wapenen.

Dat meer in de crisis niet haalbaar is, stoelt niet op feiten. Er is minder werk in de haven, maar het meeste werk is er natuurlijk nog steeds. Stakingen in de haven hebben een groot effect op de economie en geven de havenarbeiders extra macht. Om van het stakingswapen gebruik te maken, had